

Zákonem ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. (§ 46) byla opětne zavedena nezabavitelnost pojistných nároků z důchodů s výjimkou ustanovenou v čís. 1. a 2. tohoto paragrafu. Exekuce pro zákonné výživné byla ustanovením čís. 1 připuštěna až do polovice dávky. Podle § 197 tohoto zákona pozbyla platnosti dnem jeho účinnosti ustanovení dosavadních právních předpisů, upravujících stejné předměty jako tento zákon, »pokud nejsou tímto zákonem výslovně zachována v platnosti nebo se z něho jinak nepodává«. Zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. nebyl sice výslovně zachován v platnosti, ale z úvahy, že účelem ustanovení § 46 bylo zřejmě zvětšiti ochranu pojištěnců před jejich věřiteli, vyplývá, že zákonodárce nezamýšlel pro obor pensijního pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách úplně zrušiti platnost zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., nýbrž chtěl ho i pro tento obor ponechat v platnosti, pokud neodporuje předpisu § 46 cit. zák. (stejně Gallas Výklad k zákonu o pensijním pojištění str. 133). Předpis § 3 odst. (2) zákona čís. 314/20, připouštějící započítání příplatků jen při exekuci osobou, k vůli které byl příplatek vyměřen, není v rozporu s ustanovením § 46 zákona 26/29, nýbrž naopak jej doplňuje a zjednává průchod správné zásadě, že výchovné, o které byly zaopatřovací požitky zvýšeny vzhledem k tomu, že pojištěnec musí nésti náklad na výživu nebo výchovu určité osoby, nemá býti odnímáno tomuto svému účelu. Opačný názor by vedl k tomu, že by částka, na kterou by manželka mohla vésti exekuci pro své výživné, byla tím větší, čím by byl větší počet nezaopatřených dětí pojištěncových, ačkoliv počtem dětí vzrůstá i břímě, které pojištěnci ukládá povinnost děti vyživovati, kdežto potřeby manželky o sobě se tím nijak nezvětšují. Jest tedy přisvědčiti rekursnímu soudu, že při exekuci, kterou vede manželka pro své výživné, nelze do důchodu pojištěnce započítati výchovný příplatek, o který se zvyšuje jeho důchod podle § 22 zák. čís. 26/1929.

Čís. 12367.

Exekuce na základě říšskoněmeckého rozsudku.

Pokud nebylo odporu (§ 83 ex. ř.) právoplatně vyhověno, může býti rozhodnuto o rekursu povinného proti povolení exekuce.

K průkazu, že právní věc podle ustanovení platných v tuzemsku o příslušnosti mohla býti zahájena ve státě říšskoněmeckém, nestačí doklad o tom, že spor proti povinnému byl zahájen u říšskoněmeckého soudu podle §§ 23 a 29 něm. c. ř. s., aniž doklad o tom, že hypoteční dluh povinného byl podle zákona splatný v Německu a že povinnému přísluší proti kupiteli nemovitosti v Německu nárok na vyrovnání zhodnocení.

(Rozh. ze dne 17. února 1933, R I 44/33.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě říšskoněmeckého exekučního titulu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurent má pravdu, že je procesně nevhodné provést řízení o odporu proti exekuci dříve, než bylo právoplatně rozhodnuto o rekursu do povolení exekuce. To nebrání rozhodnutí o dovolacím rekursu. Nezáleží na tom, že rozhodnutí o odporu odporuje si s usnesením o rekursu, neboť, pokud nebylo odporu právoplatně vyhověno (ve skutečnosti byl zamítnut), může být rozhodnuto o rekursu povinného proti povolení exekuce. Nesprávným je názor dovolacího rekurenta, že v rekursu nebylo přípustné uplatňovat nepřislušnost německého soudu z důvodu, že vývody o ní v rekursu by byly nepřípustnou novotou a že tedy nepřislušnost mohla být uplatněna jen odporem. Podle vládní vyhlášky č. 131/1924 a § 328 č. 1 něm. c. ř. s. neuznávají německé soudy tuzemské rozsudky a nepřiznávají vykonatelnost, když zdejší soudy nebyly příslušné podle německých zákonů a žalovaný, který podlehl, je německým příslušníkem. V důsledku vzájemnosti onou vládní vyhláškou podle § 79 ex. ř. zaručené nemůže ani tuzemský soud přiznati vykonatelnost rozsudku německého soudu, je-li žalovaný, který podlehl, tuzemcem a německé soudy nebyly příslušné podle československých zákonů. V Německu může být vedena exekuce podle § 722 c. ř. s., byla-li uznána rozsudkem o vykonatelnosti přípustnost exekuce. Protože však zdejší právo nezná zvláštní delibatické řízení a spor o vykonatelnost cizozemského rozsudku, vyjmouc případy odporu, jest při povolování exekuce dle německého exekučního titulu použití všeobecných předpisů exekučního řádu. Podle § 54 č. 3 ex. ř. má vymáhající věřitel udati v exekučním návrhu vše, čeho je podle povahy případu potřeba pro nařízení, jež soud povolující neb exekuční má vydati pro vedení exekuce. Podle § 3 ex. ř. stane se povolení exekuce bez ústního jednání a slyšení odpůrce, leč by v zákoně něco jiného bylo nařízeno. Pro povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu není v zákoně nic odchýlného předepsáno. Podle § 55 druhý odstavec ex. ř. má pak vymáhající věřitel dokázati všechny okolnosti, jež jsou podstatné pro navrhované soudcovské rozhodnutí nebo opatření. Bylo tedy věci vymáhajícího věřitele, by v exekučním návrhu tvrdil a prokázal, že je splněna také podmínka podle § 328 č. 1 něm. c. ř. s., t. j., že německý soud jest příslušný podle československých zákonů, ježto povinný podlehl ve sporu, nebylo sporu o tom, že je tuzemcem, a vymáhající věřitel tím, že poukazoval v důvodech návrhu na ustanovení § 80 č. 1 ex. ř., sám to přiznal. Ale podmínky § 328 č. 1 něm. c. ř. s. vymáhající věřitel v návrhu neprokázal, ba ani netvrdil. Tvrdil v tom směru jen, že spor byl zahájen u zemského soudu v Drážďanech podle ustanovení §§ 23 a 29 něm. c. ř. s., z čehož dovozoval, že byl spor zahájen podle směrnic platných v tuzemsku o příslušnosti. Tím však tvrdil jen příslušnost německého soudu podle německých zákonů, nikoli podle tuzemských. Stěžovatelem k exekučnímu návrhu přiložený ověřený překlad §§ 23 a 29 něm. c. ř. s., jímž patrně chtěl doličiti příslušnost německého soudu podle obdob-

ných předpisů §§ 99 a 88 j. n., neopodstatňuje totiž tuto příslušnost ani ve spojení s předloženými doklady (vyhotovením rozsudku zemského soudu v Drážďanech ze dne 24. března 1930, usnesením o útratách a usnesením ze dne 4. prosince 1930 o odsouzení žalovaného k zaplacení zálohy 1.500 marek za účelem odstranění jeho závazku k zaplacení zhodnocovací částky). Jimi nebylo prokázáno, že zemský soud v Drážďanech byl příslušný podle tuzemských zákonů, protože v těchto dokladech není o příslušnosti vůbec zmínky. Jako bydliště žalovaného a povinného jsou vedeny Trnovany u Teplic, tedy obec tuzemská a z listin neplyne, že zhodnocený dluh měl býti dle d o h o d y splněn v Německu, ani že žalovaný měl v Německu majetek a neměl tam bydliště, jakž vyžadují §§ 88 a 99 j. n. Vývody dovolacího rekurenta o tom, že byla v Německu pro žalovaného založena příslušnost podle §§ 88 a 99 j. n., protože hypoteční dluh byl splatný v Drážďanech a protože žalovanému příslušel proti kupiteli reality R-ovi nárok na vyrovnání zhodnocení, jsou jednak novotami v opravném řízení rekursním nepřipustnými, jednak ani samými vývody rekurentovými není opodstatněna příslušnost podle řečených ustanovení tuzemského práva, protože netvrdil, že dluh byl splatný v Německu p o d l e d o h o d y, jak to předpokládá § 88 j. n., který nemá na zřeteli splnění podle zákona, a protože dále pouhé stěžovatelovo tvrzení o sudišti podle § 99 j. n., protože povinný má proti R-ovi vyrovnací nárok, není důkazem takového nároku. Vždyť nebylo ani tvrzeno, že R. převzal dluh žalovaného nebo hypoteku a že byl proto povinen žalovaného zprostiti závazku a platiti za něho dluh, nýbrž naopak bylo tvrzeno, že R. dluh nepřevzal, že mu měla býti realita odevzdána a také byla odevzdána bez břemen. Již proto není tu průkazu o vyrovnacím nároku podle § 242 něm. obč. zák.

Čís. 12368.

Oprávnění poddlužníka k rekursu proti platební zápočtu nepředpokládá porušení jeho práv.

Pro přípustnost platební zápočtu a pro povolení exekuce nezáleží na tom, zda dlužník skutečně přísluší právo, které je předmětem exekuce.

Návrh na povolení exekuce proti pozůstalosti po zesnulém členu družstva zabavením jejího nároku na výplatu podílu v družstvu nelze zamítnouti proto, že v exekučním návrhu není uvedeno, že nenastal případ pokračování členství v družstvu, protože podle stanov přísluší členům právo na výplatu jen, když dědicové po smrti ve členství pokračovati nechtějí.

Předmětem exekuce proti členu družstva podle § 56 zákona o společenstvech může býti jen to, co člen má požadovati již následkem dřívějšího vystoupení, nebo to, co mu připadne na základě vyloučení, které způsobil vymáhající věřitel.